

Het leek er nu toch echt op dat ze verdwaald was. Slim om haar telefoon niet van te voren op te laden, nu kon ze de gps niet gebruiken om te kijken waar ze zich bevond in deze wildernis. Er was geen duidelijk pad meer tussen de varens en bramenstruiken en bewegwijzering was ze het afgelopen uur ook niet tegengekomen. Misschien had ze niet van de blauwe route moeten afwijken toen ze een sluippaadje zag dat veel spannender leek dan het rechttoe-rechtaan pad waar ze zich eerder bevond. Iets te spannend misschien.

De besneeuwde bergtoppen zorgden voor een majestueus achtergronddecor tussen de witte, loodrechte berkenbomen die in een beginstadium van vervelling leken te verkeren. Ze leek nog geen meter dichterbij die bergen, terwijl haar voetzolen aanvoelden alsof ze een halve pelgrimstocht achter de rug had. De schaduwen werden al langer en het was een tijd geleden dat ze haar laatste boterham had gegeten. Ze had alleen nog een paar slokken water in een flesje, maar in deze temperatuur waren dat slechts wat druppels op een gloeiende plaat.

Had ze maar in dat boek over eetbare planten gelezen dat ze voor haar verjaardag had gekregen, dan kon ze in uiterste nood tenminste haar maag nog vullen met wat groenvoer. En als ze nou op de zon had gelet toen ze was vertrokken, had ze nu misschien haar richting kunnen bepalen. Wist zij veel dat het hier zo uitgestrekt was en alles op elkaar leek. Hoewel het nu nog warm was zou het over een uur wel aardig donker en kil worden. Ze had Jenny laten weten dat ze geen rekening met haar hoefde te houden voor het avondeten, dus die maakte zich natuurlijk niet ongerust. Maar als ze niet snel iets vond dat ook maar enigszins op een pad leek, zou ze met haar restje batterij toch maar eens een subtiel sms'je moeten sturen over haar status.

Ze hield stil en keek om zich heen. Hoorde ze in de verte water stromen? Aan het begin van haar wandeltocht, uren terug, was ze via een brug de rivier overgestoken. Als ze de rivier terugvond, kon ze hem stroomafwaarts volgen. Tenminste, het was toch stroomafwaarts richting Woodville? Met haar blote benen baande ze zich een weg door de bramenstruiken recht op het geluid af. Gelukkig dat ze op het laatste

moment toch haar oude, zwarte laarsjes aan had
getrokken in plaats van haar sandalen. Als ze een spoor
van bloed achterliet, was ze wel een heel makkelijke
prooi voor een roofdier.

Op enige afstand hoorde ze nu iets anders. Een soort
bries, als een ademhaling. Een dier. Ze had gelezen dat
hier niet veel beren voorkwamen, maar wat voor wilde
dieren dan wel? Wolven zou je hier vast wel kunnen
tegenkomen. Nu hoorde ze geklepper en een stamp. Ze
stopte met lopen. In haar gedachten zag ze een
tekenfilmpje waarin een woeste stier met een vegende
poot op het punt stond iemand aan te vallen. Ze had dan
wel niets roods aan, maar dat zou die stier natuurlijk
worst wezen. Bovendien zou haar haarkleur ‘dark tulip’
hem ook wel aansporen. Verderop, waar het lichter was,
zag ze iets bewegen. Een zwiepende staart met lange,
losse haren. Het was een paard. Ze had net haar camera
opgeborgen in haar rugtas, als ze hem er uit pakte, schrok
ze het wilde dier misschien af. Sluipend ging ze zijn
richting op. Ze was nu door de prikkende struiken heen
en liep op haar tenen naar de lichte plek. Ook het geluid
van het water was luider geworden, hier moest de rivier
zijn. Op een meter of tien van het grote bruine paard af,
zag ze dat hij gezadeld was. Hij bleef rustig staan terwijl
ze naar hem toe liep, en toen ze er was, kon ze hem
voorzichtig over zijn hoofd strelen. Waar is jouw baasje,
vroeg ze zich af. Ze keek naar de rivier die op dit punt
erg ondiep was. Er lagen joekels van keien in waar het

water kabbelend omheen slalomde. Je zou hier gemakkelijk springend van steen tot steen kunnen oversteken. Bij de oever zat een gehurkte man, met zijn rug naar haar toe. Ze liep op hem af, maar toen ze er bijna was, hield ze stil. De handen van de man waren rood en naast hem lag een bloederig mes. Waarom dacht ze niet na voor ze een vreemde vent in het wild benaderde? Ze wilde een paar passen naar achter doen, maar de man had haar stappen in het ...